

ИСТИНИ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

позволих повече да говори за това. Казах му, че аз съм нищо, че не заслужавам за мен да мисли, когато му предстои още много борба, за да може себе си да оттърве. На сбогуване и пожелахме да се видим пак, непременно да се видим пак.

Вапцаров беше смазан физически, но за очудване на озверелите палачи, силата на духът и непреклонността на волята му останаха високи. За него още в полицията стана ясно, че ще бъде съден и осъден на смърт, но не трепна, не показа страх, само дълбоко жалеше за живота, който така горещо обичаше и който след победата той очакваше да дойде по-хубав от песен. Ето как д-р. спомените си д-р. Живко Живков, предава това състояние на Вапцаров: " Вапцаров ясно съзнаваше, че палачите ще издадат смъртни присъда, добре знаеше, че ще бъде убит от фашистите. С невидан и нечувано спокойствие на духа, той говореше за това, като за неизбежен резултат, щом е попаднал в плен на врага". ^{1/} С същото спокойствие съчини и написа, с гвоздей на вратата на килията, безсмъртния си стих :

" Борбата е безмилостно жестока.
Борбата, както казват, е епична.
Аз паднах. Друг ще ме смени и толков -
какво тук значи някаква си личност !"

Този висок борчески дух и настроение Вапцаров предава и на другарите си в полицията. На смутените и падналите духом, той вдъхва кураж и възвръща надеждите им за светло бъдеще. С голямо внимание и търпение той учи новопристигащите арестанти, особено младежите, които за пръв път попадат в полицията, как да се държат при разпитите. Под негово влияние работника от фабрика " Платно " Нино Лазаров опровергава при следващите разпити, признанията, който вече бил направил. ^{2/} А младия лейер Митко, от процеса на младежите от кв. " Хаджи Димитър " направо заявява: " Ако не беше Вапцаров да ми даде кураж, да ми внуши, че ще трябва въпреки тежките инквизиции

^{1/} БАН посоченото издание , стр. 245
^{2/} Пак там , стр. 244

Шли